

mne, nehodného hříšníka. Jindy se můj omezený rozum tak zjasnil, že jsem snadno rozuměl tomu, co bych dříve nemohl pochopit. Jindy se mi sladké teplo srdce rozlévalo po celém těle a já jsem všude kolem sebe cítil přítomnost Boží. Jindy jsem ve svém nitru pociťoval velikou radost ze vzývání jména Ježíše Krista a poznal jsem, co znamenají jeho slova: „Neboť Boží království je mezi vámi“ (Lk 17, 21).

„Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře!“ (Ži 104, 24). Mnoho podivných příhod mě potkalo na mé cestě. Kdybych měl o všech vyprávět, za celý den bych neskončil.

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)

Richard Rohr

Vyhlížíme v temnotách

Věřící lid v Bibli slýchal slovo Boží právě tak, jak je musíme slyšet vy i já. Snad ani neslyšeli slyšitelné hlasy, třeba neměli více vidění než vy nebo já. Ale o Božím volání nějak věděli. Přijímali slovo Boží. Zakoušeli a přijímali Boží dary. A jen zřídka o svém daru pochybovali.

Pro židovský národ byla historie vždy dobou mezi příslibem a naplněním. Věřícím byl ten, kdo vyhlížel v temnotách – v prázdnotě – a věděl, že nějak, nějakým způsobem se slovo Páně naplní – i přes všechnu absurditu a marnost.

(meditace pro 5. neděli v mezidobí)

Ladislav Kubíček

Vůle Boží – zbožná fráze?

P. MUDr. Ladislav Kubíček se narodil r. 1926 na Podkarpatské Rusi, v Rachově. Promoval r. 1950 na Masarykově univerzitě. V roce 1959 byl za podvracení republiky odsouzen a uvězněn. Tajně vysvěcen na kněze a v roce 1968 biskup Trochta získal státní souhlas k jeho duchovenské činnosti. Působil pak na

mnoha venkovských farách litoměřické diecéze. V září 1976 byl poprvé ustanoven administrátorem v Třebenicích, opět se vrátil až v srpnu 1999.

Mimo svou pastorační činnost se zabýval řešením případů hraničních oblastí gynekologie, psychosomatických nemocí, psychiatrie, duchovního života a manželství. Zemřel v sobotu 11. září 2004 na své faře, zabit rukou vraha.

Radost mi působí konat Tvou vůli

Zařekl jsem se, že nikdy nenapišu svůj životopis, nějaké své paměti; tím je už dnes trh přesycen. K nějakým opravdovým osobnostem se řadit nemohu a líčit nějaké mimořádné události - tomu už stejně dnešní generace nevěří: „...to je tak jako tak tendenčně a spisovatelky upravené, vždyť kdoví, jestli nějaký holocaust vůbec existoval...“ Avšak přinutily mě ženy a po mužském období dějin prý nastává období ženy - a Maria je žena! - tak se nechávám přemluvit. Prý jsem k tomu zavázán i svým kněžským heslem. Kde a proč jsem si ho vybral - nevím. Náš slavný Jan Zrzavý tvrdí, že jsou jen dva systémy lidského dění, které staví na intuici: umění a náboženství.

Opakovaně se setkávám s křesťany, kteří obcházejí kolem té větičky v Otčenáši - bud' vůle Tvá - jako kolem horké kaše. A když už - jak tedy mám tu vůli Boží poznat? A vždyť máme svobodnou vůli, vždyť máme rozum - také je jiná doba, nežijeme ve středověku... S nekřesťany si na toto téma vůbec netroufám. Tak proto!

Snažím se tímto heslem řídit celý svůj život a stojím za jeho pravdivostí a stoprocentní uskutečnitelností, i tenkrát - a právě tenkrát - když jsem si myslel, že jsem chytrější než Duch svatý, než vůle Boží.

Stejně jako ve svých předcházejících miniknižkách bych chtěl upozornit čtenáře, že moje názory nejsou určeny pro teology ani pro pokrokové křesťany. Možná, že by se moje názory daly zařadit mezi konzervativní, snad i fundamentalistické. Podle některých jsou však až „postmoderně“ pokrokové. Tak nevím.

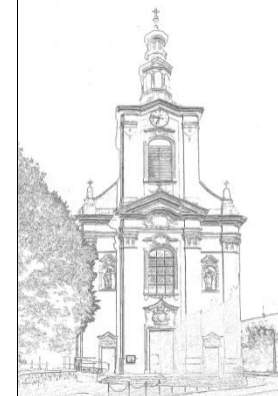
Tak nevím.

(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)

VÁCLAV

Č. 6 (2020)

9. 2. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

5. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci -----

Mše DD Milešov

Pá – 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 – 15:30 a 15:30 – 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

- Letní tábor pro kluky a děvčata 6-11let pořádá 4.7-11.7.2020 Salesiánské středisko Teplice. Přihlášky možno získat i na faře v Lovosicích
- Filmová kavárna pokračuje dnes v neděli 9. února 2020 od 14:30 na faře. Na programu bude beseda s 2. dílem filmu Don Bosco.
-

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby – druhý příběh

Více než dva letní měsíce jsem žil tak blaženě.

Buď pro hříchy mé nehodné duše, nebo abych získal poučení a zkušenost v duchovním životě, se koncem léta objevily zkoušky. Ale popořádku.

Za soumraku mě dostihli dva muži. Vypadali jako vojáci. Žádali po mně peníze. Když jsem jim odpověděl, že nemám ani kopejku, nevěřili tomu a drze křičeli: Lžeš! Poutníci nasbírají mnoho peněz. Jeden z nich řekl: Nač se s ním příliš bavíš. A tak mě udeřil kyjem do hlavy, že jsem upadl do bezvědomí.

Nevím, jak dlouho jsem tak ležel omráčený, ale když jsem přišel k sobě, viděl jsem, že ležím u lesa blízko cesty celý roztrhaný a moje mošna byla pryč. Vstal jsem a hořce jsem zaplakal, ani ne tak od bolesti hlavy, jako proto, že mě připravili o mé knihy, bibli a Dobrotoljubije, které byly v mošně.

Dva dny jsem, zmožen tím hořem, sotva pletl nohama a třetího dne jsem, zcela vysílen, padl pod keř a usnul jsem. A ve snu vidím, jako bych byl v poustevně, v cele svého starce, a truchlil nad svým neštěstím. Starce mě utěšoval a říkal mi: To je pro tebe ponaučení, abys nepřilnul k pozemským věcem, pro lepší cestu k nebi. Bylo ti posláno proto, abys neupadl do duchovního rozkošnictví. Bůh chce, aby se křesťan zcela zřekl své vůle, svého chtění a veškerého trhnutí k němu, a zcela se odevzdal do Jeho božské vůle. On všechny události řídí k prospěchu a spáse člověka. Chce, „aby se všichni lidé zachránili" (1. Tim 2, 41) A proto se vzmuž a věř, že Bůh „když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít" (1. Kor 10, 13). Brzy se ti dostane útěchy mnohem větší, než jaké je nyní tvé soužení. Při těch slovech jsem procitnul. Cítil jsem se posílen tělesně a v duši jsem měl nový jas a klid. Děj se vůle Boží.

Najednou jsem po cestě dohonal skupinu trestanců, vedených strážným oddílem.

Došel jsem až k nim a spatřil jsem ty dva muže, kteří mě oloupili.

Vrhl jsem se jim k nohám a snažně je prosil, aby mi řekli, kde jsou moje knihy.

Řekli, že moje knihy se vezou na povozu s ostatními ukradenými věcmi, které u nich byly nalezeny. Jak bych je mohl dostat?

Požádej kapitána, který nás doprovází. Obrátil jsem se na kapitána a vše jsem mu podrobně vysvětlil.

Kapitán řekl: Dobrá, vydám ti tvé knihy, jestli tu jsou. Ale pojď s námi na nocleh. Radostně jsem šel vedle kapitána, který jel na koni, a rozmlouval jsem s ním. Poznal jsem, že je to člověk dobrý a čestný.

Když jsem dostal knihy, byl jsem tak rád, že jsem nevěděl, jak Bohu poděkovat. Přitiskl jsem knihy k hrudi a držel je tak dlouho, až mi ruce zdřevěněly. Radostí mi tekly slzy z očí, a srdce sladce tlouklo u vytržení! Kapitán se na mě díval a řekl: Vidím, že rád čteš bibli. Radostí jsem však na to nemohl nic odpovědět, jen jsem plakal.

Pokračoval: Sám také, bratře, pravidelně každý den čtu Evangelium.

Při tom si rozepnul uniformu a vyňal malinké Evangelium v stříbrném kování. Sedni si, povím ti, co mě k tomu přivedlo.

S potěšením jsem vyslechl toto kapitánovo vyprávění. A co je víc, zeptal se kapitán, Ježíšova modlitba nebo Evangelium?

Oboje je jedno a též, odpověděl jsem. Evangelium i Ježíšova modlitba. Neboť božské jméno Ježíše Krista v sobě obsahuje všechny pravdy Evangelia. Svatí otcové říkají, že Ježíšova modlitba je Evangelium ve zkratce. Nakonec jsme se pomodlili. Kapitán začal číst začátek Evangelia sv. Marka, já jsem naslouchal a modlil se v srdci. Ve dvě hodiny po půlnoci kapitán Evangelium dočetl a rozešli jsme se k odpočinku.

Podle svého zvyku jsem vstal brzy ráno, všichni ještě spali. Když kapitán vstal, vyšel jsem, abych mu poděkoval za jeho laskavost a rozloučil se s ním. Nabídl mi čaj, dal mi stříbrňák a rozloučil se. S radostí jsem se vydal na cestu.

Ušel jsem asi verstu a vzpomněl jsem si, že jsem vojákům slíbil stříbrňák, který jsem teď nečekaně získal. Mám jim ho dát nebo ne? Jedna myšlenka mi našeptávala: Zbili tě a oloupili a v jejich stavu jej ani

nemohou použít, neboť jsou střeženi. A druhá myšlenka zase: Vzpomeň si, co je psáno v bibli: „Když tvůj nepřítel má hlad, dej mu najíst" (Řím 12, 20). A sám Ježíš Kristus říká: „Milujte své nepřátele" (Mt 5, 44). A dále: „Tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, (tomu) nech i plášť" (Mt 5, 40). To mě přesvědčilo a vrátil jsem se. Rychle jsem přiběhl, vsunul jsem jednomu z nich do ruky stříbrňák, který jsem měl, a řekl jsem: Kajte se a modlete se. Ježíš Kristus miluje každého člověka. On vás neopustí! S tím jsem se vzdálil a vydal jsem se svou cestou.

...

A tak jsem především přikročil k vyhledání místa srdce podle učení Syrneona Nového Teologa. Zavřel jsem oči, nahlížel jsem myslí, tj. představivostí, do srdce a snažil jsem si představit si ho, jak je v levé polovině hrudi a pozorně jsem poslouchal jeho tlukot. Zpočátku jsem nic nepozoroval, kromě tmy. Brzy potom se mi začalo ukazovat srdce a jeho pohyb, pak jsem začal do srdce uvádět Ježíšovu modlitbu a vyvádět ji spolu s dýcháním, podle učení svatého Řehoře Sinajského, Kalista a Ignáce, to znamená, že v mysli jsem hleděl do srdce a s vdechnutím jsem říkal: Pane Ježíši Kriste, a s vydechnutím: Smiluj se nade mnou.

Zprvu jsem se tomu věnoval po hodině po dvou, a později jsem tak cvičil stále častěji, až jsem se této činnosti věnoval celý den. Když na mě padala tíha, nebo lenost, nebo pochyby, bez meškání jsem začal číst v Dobrotoljubiji ta místa, která poučují o srdeční činnosti, a zase se objevila ochota a horlivost k modlitbě. Po třech týdnech jsem začal pociťovat bolest u srdce, potom příjemné teplo, útěchu a klid. To mě povzbuzovalo a dodávalo mi chuť stále pilněji se cvičit v modlitbě, takže moje mysl tím byla plně zaměstnaná a já jsem pociťoval velikou radost. Od té doby se začaly pravidelně objevovat různé pocity v mém srdci a v mé mysli. Stávalo se, že mi srdce vzkypělo sladkostí, bylo tak lehké, svobodné a plné útěchy, docela jsem se změnil a upadal jsem do vytržení. Jindy jsem cítil vroucí lásku k Ježíši Kristu a ke všemu Božímu stvoření. Jindy mi samy od sebe začaly téct sladké slzy vděčnosti k Pánu, milujícímu